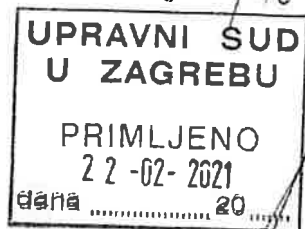

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-284/20-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić, članica vijeća te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja

kojeg zastupa opunomoćenik
protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi rješavanja spora između korisnika i operatora, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-1815/16-11 od 21. listopada 2019., na sjednici vijeća održanoj 8. siječnja 2021.

presudio je

- I. Žalba se odbija.
- II. Potvrđuje se presuda Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-1815/16-11 od 21. listopada 2019.

Obrazloženje

Osporenom prvostupanjskom presudom, u točki I. izreke, djelomično se usvaja tužbeni zahtjev te se odluka tuženika KLASA: UP/I-344-08/16-01/213, URBROJ: 376-05/BI-16-7 od 4. svibnja 2016. poništava u dijelu točke II. u kojem je tužitelju naloženo da odobri raskid pretplatničkog ugovora. U točki II. izreke presude utvrđuje se da i tužitelj dana 12. rujna 2015. godine nisu sklopili pretplatnički ugovor. Točkom III. izreke presude odbija se tužbeni zahtjev protiv točke I. odluke tuženika KLASA: UP/I-344-08/16-01/213, URBROJ: 376-05/BI-16-7 od 4. svibnja 2016., kao i protiv dijela točke II. te odluke kojom se tužitelju nalaže odobriti iznos dugovanja po pretplatničkom računu

Osporenom odlukom tuženika, u točki I. izreke, usvaja se zahtjev za rješavanje spora između korisnika i operatora
opunomoćenici odvjetnici i operatora
javnih komunikacijskih usluga

i cijelosti kao osnovan (rješenje o ispravku KLASA: UP/I-344-08/16-01/213, URBROJ: 376-05/BI-16-9 (IM) od 16. svibnja 2016.).

Točkom II. izreke odluke nalaže se operatoru javnih komunikacijskih usluga da u roku od 15 dana

od dana primitka ove odluke korisniku

zastupanog po opunomoćnici odvjetnici

odobri iznos dugovanja po pretplatničkom računu

u ukupnom iznosu od

97.536,75 kn, kao i raskid pretplatničkog ugovora.

Osporenu presudu tužitelj pobija žalbom zbog bitne povrede pravila sudskog postupka, nepotpuno i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi navodi da je sud počinio bitnu povredu određena pravila sudskog postupka jer presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, a niti sadrži adekvatno obrazloženje odnosno ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama kojima se sud rukovodio prilikom donošenja rješenja, da razlozi koji se navode su u suprotnosti s činjenicama utvrđenim u postupku, a također da o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava. Navodi da je sud u svom obrazloženju naveo da se podnositelja zahtjeva u konkretnom slučaju treba smatrati krajnjim korisnikom tužiteljevih usluga jer je tužitelj propuštanjem provođenja propisanog postupka za provjeru identiteta krajnjeg korisnika koji s njim zasniva pretplatnički odnos zadužio upravo s iznosom dugovanja od 97.536,75 kn. Tuženik pobijano rješenje temelji na utvrđenju da tužitelj nije na pravilan način provjerio identitet korisnika koji je sklapao ugovor i koji se tada služio ukradenom osobnom iskaznicom ali sud nije posebno ocijenio činjenicu da u vrijeme sklapanja pretplatničkog ugovora više nije bilo propisano oglašavanje nestanka osobne iskaznice u „Narodnim novinama“, a na koji način je ranije tužitelju bilo omogućeno izvršiti provjeru radi li se o korištenju ukradene osobne iskaznice. Dakle, zbog postojanja indicija da je počinjena zlouporaba osobnih podataka te krađe identiteta, bilo je nužno da se upravni postupak prekine zbog sumnje na počinjenje kaznenog djela odnosno do rješenja prethodnog pitanja tko je sklopio pretplatnički ugovor. Zbog navedenog, prvostupanjski sud je pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje.

Sud je u svom obrazloženju naveo da na temelju članka 43. stavka 3. Zakona o elektroničkim komunikacijama operatori moraju krajnjim korisnicima svojih usluga osigurati primjerenu zaštitu od zloupotreba i prijevara u javnoj komunikacijskoj mreži, kao i da se na temelju članka 8. stavka 5. Pravilnika o načinu i uvjetima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga operator mora pridržavati uobičajenih postupaka za provjeru identiteta krajnjeg korisnika javnih komunikacijskih usluga, a da tuženik sukladno članku 5. stavku 4. točki 3. ZEK-a promiče interese korisnika usluga osobito osiguravanjem visoke razine zaštite osobnih podataka i privatnosti.

Tužitelj je zaštitio korisnika, ovdje podnositelja zahtjeva na taj način da je onemogućio daljnje korištenje usluga zbog velikog iznosa potrošnje nastale nakon sklapanja ugovora i to u vrijeme dok nije imao saznanja o navodnoj zloupotrebi osobnih podataka. Isto tako je zaštita podnositelja zahtjeva bila ostvarena donošenjem privremenog rješenja od strane AZOP-a kojim je zabranjena tužitelju daljnja obrada osobnih podataka u svrhu naplate dugovanja i provođenja ovršnog postupka. U tom smislu ističe se kako u konkretnom slučaju nije bilo moguće primijeniti odredbe članka 12. stavka 1. točke 11. i članka 51. stavka 1. ZEK-a iz kojih bi proizlazila nadležnost tuženika za rješavanje spora u vezi s pružanjem usluga tužitelja pa je u tom smislu sud pogrešno primijenio materijalno pravo.

je usvojio zahtjev kao osnovan (vidi rješenje o ispravku pogreške u pisanju od 16.5.2016.) te je naložio raskid pretplatničkog ugovora.

Sud je, međutim, u tom dijelu poništio odluku tuženika uz obrazloženje da se ovdje radi o nepostojećem ugovoru između i tužitelja pa kao takav ugovor ne može niti raskinuti te je u sporu pune jurisdikcije presudom utvrdio da i tužitelj 12. rujna 2015. godine nisu niti sklopili pretplatnički ugovor.

U preostalom dijelu sud je tužbeni zahtjev odbio kao neosnovan našavši da je tuženik pravilno i zakonito postupio kada je tužitelju naložio da odobri iznos po kojem je prethodno bio zadužen na temelju nepostojećeg pretplatničkog ugovora sklopljenog s njim u iznosu od 97.536,75 kn budući da operatoru ne može plaćati iznos zaduženja po pretplatničkom ugovoru u čijem sklapanju uopće nije sudjelovao. Pri tom se sud pravilno pozvao na odredbu članka 43. stavka 4. ZEK-a prema kojoj krajnji korisnici javnih komunikacijskih usluga nisu obvezni snositi troškove koje je njima ili operatorima javnih komunikacijskih usluga prouzročila treća strana u slučajevima kada operatori nisu ispunili obveze iz stavka 3. toga članka budući da se u konkretnom slučaju radi upravo o takvim troškovima.

Kako tužitelj kao operator nije ispunio svoju obvezu iz članka 43. stavka 3. ZEK-a te kao krajnjem korisniku nije osigurao primjerenu zaštitu od zlouporabe i prevara u javnoj komunikacijskoj mreži to ne može tužitelju niti dugovati zaduženi iznos pa je sud pravilno ocijenio da je tuženik zakonito postupio kad je osporenom odlukom tužitelju naložio da odobri navedeni iznos.

Prema ocjeni ovog Suda osporena se presuda temelji na pravilno i u potpunosti utvrđenom činjeničnom stanju na koje je pravilno primijenjeno materijalno pravo, a sud je svoju odluku obrazložio na valjan i razložan način koji u potpunosti prihvaća i ovaj žalbeni Sud.

Trebalo je stoga na temelju članka 74. stavka 1. ZUS-a odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 8. siječnja 2021.

Predsjednik vijeća:
Boris Marković, v.r.

Za točnost otpisavka - ovlaštenu službenicu
Anja Nemčić

